

užívati, končilo, jak soud první stolice bez odporu zjistil, teprve 14. ledna 1931, kdežto rozsudek soudu první stolice byl vynesena již 19. prosince 1930. Vzhledem k předpisu § 406 c. ř. s. byla tedy žaloba prvním soudem právem zamítnuta pro tentokráte. Změna původní žalobní prosby, žádající odsouzení žalovaných, aby se vystěhovali do 14 dnů, v ten smysl, aby žalované byly odsouzeny se vystěhovati do 14. ledna 1931, tedy do téže doby, do které byla pozůstalost povinna být vykliditi, nemůže na osudu žaloby nic měniti, poněvadž i změněnému žádání žalobnímu brání ustanovení § 406 c. ř. s. Ani žalobci neprokázali svůj nárok, nezáleží na tom, zda námitka žalovaných, že používaly bytu z vlastního nájemního práva, jest důvodná, a proto netřeba se jí obírat. Ani na tom nezáleží, zda žalované uplatňovaly v první stolici, že žaloba podle přednesu žalobců není odůvodněna, ježto tu jde o právní posouzení, jež náleží soudu.

Čís. 11033.

Ztráta zákazníků v živnosti jest škodou skutečnou, nikoliv jen ušlým ziskem.

Pronajímatel jest práv nájemci náhradou škody, dal-li bezprávně odstraniti označení nájemcovy živnosti.

(Rozh. ze dne 23. září 1931, Rv I 1007/30.)

Žalovaní, pronajímatelé, odstranili obchodní firmu žalujícího nájemníka, instalatéra, k vůli opravě fasády. Po opravě fasády, jež trvala několik dní, musel se žalobce na žalovaných domáhati sporem C 470/26, by obchodní firma byla na domě opět umístěna, kterýžto spor žalobce vysoudil. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaných náhrady škody, ježto jeho závod nebyl po dobu od 8. října 1925 do 5. června 1927 nijak označen. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Po právní stránce nelze míti odvolací rozsudek za mylný (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Nesejde na tom, zda odvolací soud má právem za to, že žalovaní jednali ve zlém úmyslu. Zlému úmyslu jest v § 1324 obč. zák. na roveň postavena hrubá nedbalost, opomenutí nejobyčejnější péle a pozornosti. Opomenutí to jest ovšem spatřovati v jednání žalovaných. Nemohlo jim při povinném vynaložení nejobyčejnější péle a pozornosti ujíti, že svým postupem vážně ohrožují žalobcovu výdělečnou činnost a tím mu působí škodu. Nárok na náhradu této škody, jako škody zaviněné hrubou nedbalostí, zahrnuje v sobě podle §§ 1293, 1323 a 1324 obč. zák. i nárok na náhradu ušlého zisku. Při tom však nelze přehlédnouti, že v souzeném případě nejde vpravdě ani o náhradu ušlého zisku, nýbrž jde jen o náhradu škody skutečně vzniklé, neboť ztráta zákazníků

v živnosti není jen ušlým ziskem a nelze v ní spatřovati jen pro budoucnost ušlý výdělek, nýbrž ztráta zákazníků jest znehodnocením podniku a proto škodou, která tu již jest. O ušlém zisku bylo by lze mluvit jen, kdyby poškozený žádal náhradu za to, že mu bylo znemožněno zvýšiti dosavadní výdělek (srov. rozh. čís. 9353 a 10.153 sb. n. s.).

Dovolatelé zneuznávají podstatu věcí, majíce za to, že neručí za žalobcovu škodu, ani prý prostě podali jen stížnost k úřadu, jak jim to § 19 obč. zák. dovoluje, a an žalobce ani netvrdí, že tak činili jen, by žalobce byl poškozen. To žalobce žalovaným nevytýká a nežádá náhradu škody z tohoto důvodu, nýbrž žádá ji proto, jakž plyne z celkového jeho přednesu a odvolací soud mohl bez porušení zásady § 405 c. ř. s. uznati, že žalovaní vyličeným způsobem neoprávněně — proti své smluvní povinnosti jako pronajímatelé (§ 1096 obč. zák.) — a rušivě zasahovali do žalobcova provozování jeho živnosti a tím žalobci způsobili škodu, ačkoli si při použití nejobyčejnější píle a pozornosti musili býti vědomi, že je nejen důležitým zájmem, nýbrž do jisté míry i zákonnou povinností (§ 44 živn. ř.) žalobce, by uvedl svou živnost zevním opatřením ve známost zákazníků, a že mu ze znemožnění toho může vzniknouti škoda. Že toto jednání žalovaných bylo protiprávní, přičic se jejich povinností jako pronajímatelů k žalobci jako k nájemníku, nemůže býti po výsledku sporu C 470/26 pochybné. Žalovaní byli by proto prosti povinnosti k náhradě škody z protismluvniho jednání jen, kdyby dokázali (§ 1298 obč. zák.), že jim v plnění bránila bez jejich zavinění překážka. Důkaz ten však ani nenastoupili.

Čís. 11034.

Uveřejňují-li se veřejné vyhlášky, zvláště pak ty, jež se týkají osady, obvykle i v obci i v osadě na místě k tomu určeném., jest tento způsob uveřejnění vyhlášek považovati za způsob v místě obvyklý ve smyslu § 171 ex. ř. a nestačí, že byl dražební edikt, týkající se osady, vyvěšen jen v obci samé.

(Rozh. ze dne 23. září 1931, R II 210/31.)

Do usnesení, jímž byl udělen příklep k vydraženým nemovitostem v osadě Ž., podal rekurs dlužník. Rekursní soud rekurs odmítl, avšak z úřadu zrušil napadené usnesení o udělení příklepu a nařídil prvému soudu, by jednal dále podle zákona. Důvody: Rekurs dlužníka do usnesení, jímž byl udělen příklep k vydraženým nemovitostem, byl odmítnut, protože podle § 187 ex. ř. k rekursu není oprávněn. Neboť dlužník zúčastnil se roku, při němž byl proveden prodej nemovitosti a udělen příklep, neuplatnil odpor podle § 184 druhý odstavec ex. ř. a podle § 187 první odstavec ex. ř. jsou k rekursu proti udělení příklepu oprávněni jen ti, kdož pro vytýkanou vadu marně vznesly odpor při dražebním stání. Usnesení bylo však zrušeno z úřadu, protože podle § 186 první odstavec k vadám řízení, v § 184 čís. 2, 3, 4, 6 a 7 uvedeným,